

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 178, 581, 361, 601, 540,5-6v., 305

Čtení: Ez 36, 22 - 32

Text: Kol 3, 9 – 10 *Neobelhávejte jeden druhého, svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.*

Vyrůstal jsem v evangelické rodině, takže včerejší svátek Dušiček mi nic neříká. Můj život utvářela protestantská reformovaná zbožnost, protestující proti jakýmkoliv pověrám, i kdyby se označovaly za křesťanské. Jistě máme s vděčností vzpomínat na své zesnulé. Byl jsem však vychován v tradici, že přimlouvát se za mrtvé je těm zesnulým, s prominutím, platné jako mrtvému zimník.

Ostatně, ten zimník, když už jsem ho zmínil, je naopak velmi užitečný nám živým. A proto jsem v tomto sychravém podzimu zvolil přečtený biblický text, který se odkazuje spíše k protestantskému svátku reformace. Ten se slaví každoročně 31. října. V ten den podle legendy doktor Martin Luther v Německu přibil svých devadesát pět tezí proti odpustkům na dveře Wittemberského kostela. První teze, která celé Lutherovo vyhlášení otevírá je tato: Když náš Pán a Učitel Ježíš Kristus řekl „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské,“ přál si, aby pokáním byl celý život věřících.

Nyní se ptáme, jak souvisí onen pověstný zimník s křesťanským pokáním. To nám osvětluje právě zmíněný text o převlékání kabátů. Skutečně, převlékat kabát není nic, zač bychom se měli stydět. Je ale pochopitelně třeba rozlišovat mezi negativním a pozitivním významem tohoto okřídleného rčení.

Pověstným převlékáním kabátů se označovalo např. porevoluční vypočítavé jednání těch jedinců, kteří proploouvají jakýmkoliv režimem jako bezpáteří jednici řídící se podle hesla „kam vítr tam plášt“. Takoví mění dres podle toho, co jim zrovna přinese osobní výhody, ale uvnitř zůstávají charakterově nezměněni se svou pokřivenou páteří. Chtějí se pouze zalíbit lidem, ale jsou jako vlci v rouše beránčím.

Na druhé straně jsou ovšem upřímně smýšlející lidé, kteří změnili dres, protože se změnili cíli. Protože až později došli pravého poznání. A to je něco, čemu bychom my, jako křesťané měli rozumět. Protože v křesťanské terminologii se tomu říká pokání. Křesťanská víra se vyznačuje proměnou člověka. Znamená to opustit staré a přijmout nové. Takový je smysl i toho biblického verše, který jsme četli jako základ kázání: „Neobelhávejte jeden druhého, svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.“

Obelhat druhého lze snadno tím, že převleču jen kabát, jen ten svrchník a jedu si dál po svém. Ale svléci ze sebe starého člověka, tedy sám sebe a celou svou minulost, své hříchy a svá selhání a obléci nového, který dochází pravého poznání, to je, takříkajíc „základní úkon“ křesťanské víry. Na jiném místě čteme výzvu apoštola Pavla: „Oblečte se v Pána Ježíše Krista.“ nebo také: „Oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.“

Jsou lidé, kteří mají za sebou všelijakou minulost. Ale to neznamená, že jsou díky tomu odsouzeni zůstat navždy takoví jací byli. Celá bible, a zvláště Nový zákon mluví

o možnosti proměny lidského života, o možnosti ba nutnosti pokání, řecky „methanoia“ – což česky znamená: změna smýšlení, obrácení a Ježíš mluví dokonce o znovuzrození.

Už ve Starém zákoně se dočteme o možnosti proměny lidského srdce, kterou může při nás způsobit Duch svatý. Prorok Ezechiel vyřizuje Boží slovo, v němž Hospodin říká: „A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.“ Všechny tyto výroky ukazují, co s námi dělá Bůh a jeho moc. A že je to Boží dílo, které on mezi námi koná. I apoštol Pavel si byl vědom toho, že se v minulosti stavěl proti Bohu a proti Ježíši Kristu. Pronásledoval církev. Ale Bůh jej svou mocí zastavil na jeho cestě, proměnil jej a učinil z něj svého apoštola, jednoho z největších křesťanských misionářů.

Bratři a sestry, zkušenost pokání, obrácení, znovuzrození, svlečení starého lidství a oblečení nového či jaké další obrazy tomu přiřadíme, to je základní křesťanská zkušenost, kterou nám dává Bůh zakusit. Není to kouzelná proměna jako z pohádky. Je to každodenní praxe křesťanského života. Bůh nám dává nový šat. Je to svatební oblek. Proto máme každé ráno svléci ze sebe toho starého člověka i s jeho skutky a vyjít do světa oblečení jako na svatbu. Jako občané Božího království. Každý den se ten oblek obnovuje. Je to dres Božího dítěte, kterým reprezentujeme v tomto světě svého nebeského Otce a jeho království. Na tom dresu nosíme obraz svého Stvořitele. Je to každodenní duchovní obnova, nebo chcete-li reformace života. Jako reformovaní křesťané nemůžeme zůstat ve starých šatech a působit omšele. Dokonce se ani nemůžeme pokoušet ten starý šat jenom nějak vyspravovat a látat novými kusy látky. Protože by se to spolu nesneslo. Nelze starý šat pouze maskovat novými záplatami. Je třeba ho kompletně svléci a obléci nový. „A tak neobelhávejte jeden druhého, svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.“ Jen tak dostojíme odkazu našich reformačních předků a dávno zesnulých duchovních otců a matek, na něž vděčně v tomto podzimním dušičkovém čase vzpomínáme. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty všechno činiš nové. Kéž nelpíme nostalgicky na svém starém, omšelém a zaprášeném životě, ale toužíme po tom novém, s kterým se dennodenně vydáváme prožívat život jako radostnou hostinu k níž nás zveš a při níž stoluješ s námi. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, dny se pomalu zkracují a my také myslíme na to, jak i nám ubíhají dny našeho života. Prosíme proto za lidi, kteří vnímají blízkost horizontu života a jeho blízkí se závěr. Kéž je tento lidský úděl neděsí, protože v tobě máme život věčný. Prosíme za lidi, kteří prožívají stáří různým způsobem. Někteří v pasivním odevzdání, jiní ve snaze stihnout toho co nejvíce. Prosíme za ty, kterým zdraví už nedovoluje užít naplno života, i za ty, kteří ještě mohou svůj čas vyplnit bezkrymí a naplňujícími zážitky. Prosíme za to, abychom až do poslední chvíle věřili ve tvou moc a ve tvou spásu. Přimlouváme se také za ty, kdo prožívají smutek ze ztráty blízkého člověka nebo kdo vzpomínají na své zesnulé. Pane, ta dokážeš vnést radost a naději i tam, kde lidské představy selhávají. Amen.*